

τὸς ζωστάνεψε τὰ πνέματα τοῦ λαοῦ, αὐτὸς ἔχυσεν αἷμα στὶς στεγνωμένες φλέβες του..... Γι' ἀπάντησιν λοιπὸν σ' αὐτὰ μαζωμένες φωνὲς ἀκούσθηκαν στὴ μεγάλη αἴθουσα νὰ λένε : «Μάλιστα, μάλιστα, αὐτὸς τὰ ἔκανε !» Καὶ οἱ πῶ πολλοὶ ποὺ τὸ φώναζαν αὐτὸ εἶταν μαθητὲς τοῦ κ. ἀγορητοῦ !.....

Πόλη Γενναίης 1914

ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

Εγώ εἰμαι ἡ στρίγγλα που σας χωρίζω.
Παντου τρυπώνω,
Μαχαίρια χώνω,
Φαρμάκια χύνω κι ἀγκάθια μπίζω,
Μέσ' στὶς φαμίλιες, μέσ' στα συνάφια,
Παντου γλυστράω,
Κι οχιες γεννάω
Μέσ' στα κουρέλια, μέσ' στα χρυσάφια.

Εγώ εἰμαι ἡ στρίγγλα που σας χωρίζω.
Ὅπου κι αν μπαίνω
Καρδιες μαρμαίνω,
Χαρες νεκρώνω, φωλιες γκρεμίζω.
Τροφή μου δάκρια, χολη και γαίμα.
Ὅπου γυρίστε
Θα μ' αντικρίστε
Σε κάποιο λογο, σε κάποιο βλέμμα.

Μή με ρωτήστε για τ' ὄνομά μου !
Και γω δεν ξέρω —
Ὅλα : Συφέρο,
Τιμη, Πατρίδα, Πίστη, δικά μου :
Μέσ' σ' ὅλα τ' Ἅγια τ' ἀνθρώπου μπαίνω
Σ' ὅλα τρυπώνω
Και τα λερώνω
Τ' ἀποκτηνώνω και τ' ασκημαίνω.

Ἐχω το ψέμα σκλάβον αράπη,
Δούλο πιστό μου
Το μόνο εχτρό μου
Ποῦχω στον κόσμο : τον λέν' Ἀγάπη —
Εγώ εἰμαι ἡ στρίγγλα που σας χωρίζω
Που ὅπου ξαμώνω
Καρδιες παγώνω !
Οχιες γεννάω ! σπίτια γκρεμίζω !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ἀντιπαρόσωπος τοῦ «Νουμά» στὴ Λαογιάνη

ὁ κ. Π. Θ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

C/O The American Tobacco Co

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ : «ΘΕΑΤΡΟΝ»

ΤΟΜΟΣ Α'. *Φωτεινὴ Λάντην. — Ἐτέλλα Βιο-
λάντη. — Ραχήλ. — Πειρασμός.*ΤΟΜΟΣ Β'. *Ψυχοσάββατο. — Χερουδεῖμ. —
Πορνυγμία. — Μονάκριβη.*

Μέσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς τόμους, βρίσκονται τυ-
πωμένα δράματα καὶ κωμωδίες τοῦ κ. Ξενόπουλου,
ποὺ παιχτήκανε τὰ τελευταῖα χρόνια στὰ καλοκαι-
ριάτικα θεατρά μας μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία, ἀπὸ τοὺς
θιάσους τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ καὶ τῆς δ. Μα-
ρίκας Κοτοπούλη.

Τὸν καιρὸ ποὺ παρασταθῆκανε, οἱ ἑφημερίδες
μιλούσανε ἐνθουσιαστικὰ κι ὁ «Νουμάς» δὲν παρὰ-
λειπε νὰ τὰ κριτικάρῃ στὶς στήλες του. Οἱ ὕμνοι τῆς
δημοσιογραφίας κ' οἱ ἐπιφύλαξες τῆς κριτικῆς, δὲν
ἀλλάξανε βέβαια τὸν κ. Ξενόπουλο. Μένει πάντα ἕ-
νας ξεχωριστὸς συγγραφέας, ποὺ ἐργάστηκε γιὰ τὸ θέα-
τρο μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση, μὰ ποὺ δὲν κατάρφε-
στὴν καθαρὴν του ἔμπνευσιν νὰ δώσῃ τὴ μορφὴ καὶ
τὴ ζωὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσε. Κάποιο πνέμα ἐπιχειρημα-
τικὸ, νὰ ποῦμε, τὸν τραβοῦσε δῶθε καὶ τοῦ
χρωμάτιζε τὰ ἔργα μὲ κάτι πρόχειρο καὶ περαστικὸ,
ἀνάξιο πάντα γιὰ τὸ παινεμένο ταλέντο τοῦ συγγρα-
φέα τους. Εἶναι σημαντικὸ τὸ παράδειγμα τῆς «Στέλ-
λης Βιολάντη» ποὺ ἡ δευτέρα πράξις τῆς ἀλλάχτηκε
ὅταν εἶτανε γιὰ νὰ παιχτῇ τὸ δράμα ἀπὸ τὸ θίασο
τῆς δ. Μαρίκας Κοτοπούλη. Τοῦτο ἔγινε ἐπειδὴ τὸν
καιρὸ ἐκεῖνο, τὸ κοινὸ θάμαζε τὸ μακαρίτη κωμικὸ
Σαγιώρ, καὶ ὁ συγγραφέας ἤθελε νὰ χώσῃ καὶ αὐτό-
νονε στὸ ἔργο, δημιουργώντας ἐπίτηδες ἓνα ρόλο
κατάλληλο.

Ὁ κ. Ξενόπουλος στέκεται καὶ συμβολίζει τὴ με-
ταβατικὴ ἐποχὴ τοῦ ρωμοῦ λογίου. Οἱ παλιοὶ λό-
γιοι, ἐξὸν ἀπὸ λίγους, εἶταν εὐχαριστημένοι καὶ δο-
ξασμένοι ἀκολουθώντας τὰ χοντρά καὶ χιλιοπατημέ-
να ἰδανικά τῆς σύγχρονῆς τους κοινωνίας, τριγυρί-
ζοντας μέσα σ' αὐτὴ καὶ διψώντας τεμπελιὰ καὶ τι-
μές. Ἀργότερα πολὺ, σὰν περᾶσαν οἱ ρωμαντισμοὶ
καὶ φύσηξε καινούργιος ἀέρας, καὶ μάλιστα μὲ τὴν
δρμὴ τοῦ γλωσσικοῦ ἀγώνα, ποὺ τὰ ἑλληνικὰ γράμ-
ματα βαφτίστηκαν στὴν κολυμπήθρα τοῦ ξαναγεννη-
μοῦ, ἦρθε ὁ λόγιος ὁ ἄξιος ἀγνάντια στὴν κοινωνίαν
σὰν οὐκ ὀκνηρὸς καὶ ἀντίδικος, θέλοντας νὰ τὴ σύρῃ ἀνήμ-
πορη, στὶς πνευματικὰ κορφές, στὸ φῶς τὸ ἀληθινόν,
ποὺ αὐτὸς ἄρχισε νὰ νοιώθῃ καὶ νὰ λαχταρᾷ. Εἶταν